

GALA LAIKA KRĀPŠANAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mt 7:21–27, Jņ 11:40–44, 1Pēt 3:18, 1Sam 28:3–25, Ef 6:10–18.

ATMIŅAS PANTS:

“Vai pati daba nerāda jums, ka gari mati ir vīram par negodu. Bet, ja sievietei gari mati, tad tas viņai par godu. Jo mati viņai doti par apsegu.” (1kor 11:14, 15)

Mūsdienu pasaule ir kļuvusi par pārdabiskā un mistiskā kausēšanas katlu, ko veicina Holivuda, kurai nav problēmu radīt filmas par reliģiskām un mistiskām tēmām, kas ir kļūdu un maldu maisījums. Senie meli – “Jūs mirt nemirsiet” (1Moz 3:4) – ir iedvesmojuši dažas visvairāk lasīto grāmatu autorus un visvairāk skatītās filmas pēdējās desmitgadēs, kā arī daudzas populāras videospēles. Mēs nenoliedzami atrodamies uz sātana apburtās zemes un esam pakļauti viņa kārdināšanām, kas var notikt neskaitāmos veidos un dažkārt pat var uzbrukt zinātnes aizsegā.

Viens no krāpnieciskākajiem fenomeniem ir tā saucamā pirmsnāves pieredze, kad “nomirušie” tomēr atgriezušies atpakaļ dzīvē ar pēcnāves dzīves stāstiem. Daudzi cilvēki šos stāstus uzskata par pierādījumu dvēseles nemirstībai.

Šīs nedēļas laikā pārdomāsim dažas gala laika krāpšanas, tai skaitā misticismu, pirmsnāves pieredzi, reinkarnāciju, nekromantiku un senču pielūgsmi, kā arī citas. Šīs ir bīstamas tēmas, par kurām mums ir jāzina, bet mēs nedrīkstam pakļauties to ietekmei.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 10. decembrī.

Misticisms

Mūsu pasaule ir spēcīgu misticisma viļņu pārpludināta. Vārds “misticisms” ir sarežģīts jēdziens, kas ietver ideju milzīgu dažādību. No reliģiskās perspektīvas vārds ietver cilvēka savienošanos ar dievišķo vai absolūto sava veida garīgajā pieredzē vai transā. Tas raksturīgs pat dažu baznīcu dievkalpojumiem. Fenomens var būt atšķirīgs formas un intensitātes ziņā, bet tendence vienmēr ir aizstāt rakstīto Dieva Vārdu ar cilvēka subjektīvo pieredzi. Jebkurā gadījumā Bībele zaudē lielu doktrinārās funkcijas daļu un kristieši paliek neaizsargāti pret savu subjektīvo pieredzi. Šāda veida subjektīva reliģiskā pieredze nenodrošina aizsardzību pret jebkādu krāpšanu, īpaši gala laikā.

Izlasi Mt 7:21–27. Ko nozīmē būvēt savu garīgo māju “uz klints” vai būvēt to “uz smiltīm”?

Postmodernajā kristīgajā pasaulē ir spēcīga tendence samazināt Bībeles doktrīnu svarīgumu, uzskatot tās par nogurdinošām novecojušas reliģijas formas atbalsīm. Šajā procesā Kristus mācības mērķīgi tiek aizstātas ar Kristus personu – apgalvojot, piemēram, ka daži Bībeles stāsti vai citi nevar būt patiesi, jo Jēzus, kā viņi Viņu uztver, nekad nebūtu pieļāvis notikt tam, kas ir rakstīts. Personīgās jūtas un gaume kļūst par kritēriju, lai skaidrotu Rakstus vai pat atklāti atmestu to, ko Bībele skaidri māca, bieži – paklausību Dievam, kas, kā Jēzus teica, ir būtiska, lai būvētu savu māju uz klints.

Tie, kas domā, ka nav svarīgi, kādai mācībai viņi tic, kamēr viņi tic Jēzum Kristum, atrodas uz bīstamas zemes. Romas inkvizīcijas pārstāvji, kas notiesāja uz nāvi neskaitāmus protestantus, ticēja Jēzum Kristum. Viņam ticēja arī tie, kas “izdzīnuši dēmonus” Kristus vārdā (Mt 7:22). “Apgalvojums, ka nav svarīgi, kam cilvēks tic, ir viens no sātana vissekmīgākajiem krāpšanas paņēmieniem. Viņš zina, ka mīlestībā pieņemta patiesība darīs svētu saņēmēja sirdi, tāpēc pastāvīgi to cenšas aizstāt ar viltus teorijām, pasakām un citu evaņģēliju.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 520. lpp.)

Kā mēs varam pārvarēt ļoti cilvēcisko tieksmi ļaut savām emocijām un vēlmēm darīt to, kas ir pretējs Dieva Vārdam?

Pirmsnāves pieredze

Daži vispopulārākie mūsdienu argumenti, lai “pierādītu” dvēseles dabiskās nemirstības teoriju, ir pirmsnāves pieredzes stāsti. Savā grāmatā “Life After Life: The Investigation of a Phenomenon – Survival of Bodily Death” (Atlanta, GA: Mockingbird, 1975) Reimonds Mūdijs (jaunākais) ir aprakstījis sava piecu gadu ilgā pētījuma rezultātus ar vairāk nekā simts cilvēkiem, kas piedzīvojuši “klīnisko nāvi” un atdzīvojušies. Šie indivīdi apgalvo – pirms atgriešanās dzīvē viņi ir redzējuši mīlošu un siltu gaismas būtni. Kā rakstīts uz grāmatas aizmugurējā vāka, tas tiek uzskatīts par “aizraujošiem pierādījumiem cilvēka gara spējai izdzīvot pēc nāves”. Pēc tam ir publicētas daudzas citas līdzīgas grāmatas, kas runā par šo pašu ideju. (Sk. 2. tēmu.)

Izlasī augšāmcelšanās ziņojumus 1kēn 17:22–24, 2kēn 4:34–37, Mk 5:41–43, Lk 7:14–17 un Jņ 11:40–44. Cik daudzi no tiem runā par jebkāda veida apzinātu eksistenci, kamēr augšāmceltie bija miruši, un kāpēc šī atbilde ir svarīga? _____

Visās nāvei tuvās pieredzēs, par kurām ziņots mūsdienu literatūrā, cilvēki ir uzskatīti par klīniski mirušiem, bet ne patiešām mirušiem, salīdzinot ar Lācaru, kas bija miris četras dienas un kura ķermenis bija sācis trūdēt (Jņ 11:39). Ne Lācars, ne arī kāds cits no tiem, kas bija uzmodināts no mirušajiem Bībeles laikos, nekad nav minējis jebkādu pēcnāves pieredzi, vai tā būtu paradīzē, šķīstītavā vai ellē. Tas gan ir klusēšanas arguments, taču tas pilnībā saskan ar Bībeles mācībām par mirušo bezapziņas stāvokli.

Bet kā ar pirmsnāves stāstiem, kas tik bieži tiek pārstāstīti mūsdienās? Ja mēs pieņemam Bībeles mācību par mirušo bezapziņas stāvokli (1j 3:11–13, Ps 115:17, Ps 146:4, Māc 9:10), tad mums paliek divi lielākie secinājumi: vai nu tie ir dabiskas psihoķīmiskas halucinācijas ekstrēmos apstākļos, vai arī tā var būt sātana pārdabiska krāpšana (2kor 11:14). Sātana krāpšanas patiešām varētu būt izskaidrojums, īpaši tāpēc, ka dažos gadījumos šie cilvēki apgalvo, ka ir runājuši ar mirušajiem radniekiem. Bet tā var būt arī abu faktoru kombinācija.

Tā kā šī krāpšana ir tik dominējoša un šķiet tik pārliecinoša daudziem, ir svarīgi, ka mēs stingri pieķeramies Dieva Vārda mācībai, lai arī kādi var būt mūsu vai citu cilvēku piedzīvojumi, kas ir pretēji tam, ko māca Bībele.

Cik fascinējoši, ka nāvei tuvās pieredzes tagad bieži nāk ar “zinātnes” zīmogu. Ko tas māca mums par to, cik uzmanīgiem mums jābūt pat attiecībā uz to, ko it kā “pierāda” zinātne? _____

Reinkarnācija

Pagānu uzskats par dvēseles nemirstību nodrošina pamatu nebībeliskajai reinkarnācijas teorijai jeb dvēseles transmigrācijai. Šo teoriju ir pieņēmušas dažas lielākās pasaules reliģijas. Lielākā daļa kristiešu tic nemirstīgas dvēseles eksistencei, kas mājo Debesīs vai ellē pēc nāves. Tie, kas tic reinkarnācijai, uzskata, ka šāda nemirstīga dvēsele iziet cauri daudziem nāves un atdzimšanas cikliem virs zemes.

Daži uzskata reinkarnāciju par garīgas evolūcijas procesu, kas ļauj garam sasniegt augstākus zināšanu un morāles līmeņus tās ceļojumā uz pilnību. Hinduisti tic, ka mūžīga dvēsele iziet cauri apziņas progresijai jeb “samsarai” sešās dzīvības formās: ūdensdzīvniekā, augā, rāpulī vai insektā, putnā, dzīvniekā un cilvēkā, tajā skaitā debesu iemītniekos.

Izlasī Ebr 9:25–28 un 1Pēt 3:18. Ja Jēzus nomira tikai “vienreiz” (Ebr 9:28, 1Pēt 3:18), tāpat kā visi citi cilvēki mirst tikai “vienreiz” (Ebr 9:27), kāpēc pat daži kristieši tic dažām reinkarnācijas formām? _____

Daudzi cilvēki tic nevis tam, kam vajadzētu ticēt, bet tam, kam viņi grib ticēt. Ja teorija dod viņiem eksistenciālu mieru un mierinājumu, tad viņiem ar to pietiek, lai diskusiju būtu beigusies. Bet tiem, kas uztver Bībeli nopietni, nav iespējams pieņemt reinkarnācijas teoriju.

Pirmkārt, šī teorija ir pretēja Bībeles mācībai par “dvēseles” mirstību un miesas augšāmcelšanu (1tes 4:13–18).

Otrkārt, tā noliedz mācību par pestīšanu žēlastībā caur ticību Jēzus Kristus pestīšanas darbam (Ef 2:8–10) un aizstāj to ar cilvēku darbiem.

Treškārt, šī teorija ir pretēja Bībeles mācībai, ka mūžīgais liktenis ir nolemts uz visiem laikiem, cilvēkam pieņemot lēmumus šajā dzīvē (Mt 22:1–14, Mt 25:31–46).

Ceturtkārt, šī teorija samazina Kristus otrās nākšanas nozīmi un aktualitāti.

Un, piektkārt, teorija veicina pēcnāves iespējas kādam, kam būtu vēl jātiek galā ar savas dzīves bezdibeņiem, un tas ir pretbībeliski (Ebr 9:27).

Īsāk sakot, kristīgajā ticībā nav vietas reinkarnācijas idejai.

Nekromantika un senču pielūgsme

Vārds “nekromantika” cēlies no grieķu valodas – “nekros” (“miris”) un “manteia” (“zīlēšana”). Praktizēta kopš seniem laikiem, nekromantika ir aktīvo mirušo garu izsaukšanas veids, lai iegūtu zināšanas, bieži vien par nākotnes notikumiem. Tikmēr senču pielūgsme ir paraža godināt mirušos senčus, kas joprojām tiek uzskatīti par ģimeni, un viņu pēcnācēji uzskata, ka viņu gari var ietekmēt dzīvo cilvēku lietas. Šāda pagāniska prakse var būt īpaši pievilcīga tiem, kas tic nemirstīgai dvēselei un kuriem ļoti pietrūkst savu mirušo tuvinieku.

Izlasi 1Sam 28:3–25. Kādas garīgas mācības pret jebkādu iespējamu komunikāciju ar mirušajiem var gūt no Saula pieredzes ar sievieti mediju En Dorā? _____

Bībelē ir ļoti skaidri pateikts, ka senajā israēliešu teokrātijā visi spiritisti, mediji, burvji un nekromanti bija Kunga negantība, un tos vajadzēja nogalināt, nomētājot ar akmeņiem (3Moz 19:31; 3Moz 20:6, 27; 5Moz 18:9–14). Saskaņā ar šo likumu Sauls bija iznīcinājis Israēlā visus medijus un spiritistus (1Sam 28:3, 9).

Bet tad, pēc tam, kad Kungs viņu bija atmetis, Sauls pats devās uz kānāniešu pilsetu En Doru, lai iztaujātu sievieti burvi (1Sam 28:6, 7, 15; salīdzini ar Jos 17:11, Ps 83:10). Viņš tai lūdza uzmodināt mirušo pravieti Samuēlu, kurš it kā parādījās nekromantikas parādībā un runāja ar Saulu (1Sam 28:13–19). Krāpjošais gars, kurš izlikās par Samuēlu, pastāstīja Saulam: “Rīt tu būsi ar saviem dēliem pie manis.” (1Sam 28:19) Paredzot Saula nāvi, viltus gars, kas bija pieņēmis Samuēla izskatu, šķietami apstiprināja pretbībelisko dvēseles dabiskās nemirstības teoriju. Tā bija spēcīga krāpšana, taču Saulam vajadzēja vislabāk zināt, ka nedrīkst iesaistīties šādā praksē, ko pats iepriekš bija nosodījis.

Vairāk nekā divus gadsimtus vēlāk pravietis Jesaja rakstīja: “Bet, kad jums sacīs: ‘Jums jāprasa zīlniekiem un pareģiem, kas muld un čukst;’ – tad atsaka: ‘Vai tad tautai nav jāgriežas pie sava Dieva? Jeb vai tai ar jautājumiem par dzīvajiem jāgriežas pie mirušajiem? Jāturas pie bauslības un liecības! Ja tie nerunā saskaņā ar šo vārdu, tad tas ir tāpēc, ka viņos nav gaismas.’” (Jes 8:19, 20, NKJV, arī Jes 19:3)

Cik bieži mēs stresā darām lietas, par kurām zinām, ka tās ir nepareizas? Kāpēc ticība, lūgšana un paklausība Dieva Vārdam ir vienīgā drošā aizsardzība pret mums pašiem?

Mirušo un cita veida parādīšanās

Līdzīga nekromantikai ir mirušo parādīšanās un citas dēmoniskas parādības. Atklāšanās var būt miruša ģimenes locekļa, drauga vai jebkura cita cilvēka formā. Gan balss, gan fiziskais izskats ir ļoti līdzīgs oriģinālam. Visas šīs sātanskās krāpšanas metodes tiks izmantotas, lai pieviltu tos, kas nav stingri nopamatojušies Dieva Vārdā. Elena Vaita brīdina: “Apustuļi, kurus iemieso šie melīgie gari, runā pretēji tam, ko viņi rakstīja Svētā Gara vadībā, atrodoties uz zemes.” (“Lielā cīņa”, 557. lpp.) Un vēl: “Kā galvenais notikums lielajā krāpšanas drāmā būs sātana paša iemiesošānās Kristū.” (“Lielā cīņa”, 624. lpp.)

Izlasi 2kor 11:14, 15 un Ef 6:10–18. Kam vajadzētu būt mūsu sargiem pret šādām dēmoniskām krāpšanām? _____

Apustulis Pāvils brīdina mūs: “Jo ne pret miesu un asinīm mums jācīnās, bet pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā.” (Ef 6:12) Mēs varam būt pasargāti pret šīm krāpšanām tikai tad, ja apliksīm “visus Dieva ieročus” (Ef 6:13), kas aprakstīti Ef 6:13–18.

Sātanskās personifikācijas un parādīšanās var būt ļoti biedējošas un krāpjošas, bet tās nevar novest no ceļa tos, kas ir patvērušies pie Dieva un nopamatojušies Dieva Vārdā. No doktrinārās perspektīvas mēs, kas ticam Bībeles mācībai par nosacītu nemirstību, zinām, ka jebkura mirušo parādīšanās vai komunikācija ar tiem ir sātanskas izcelsmes un Dieva žēlastības spēkā jānoraida. Lai arī cik spēcīga, pārliecinoša un šķietami reāla būtu šāda manifestācija, mums vienmēr stingri jāturas pie mācības, ka mirušie guļ kapā.

Tāču iedomājieties, ka esat zaudējuši tuvu cilvēku un tad šis cilvēks jums it kā parādās – un pauž jums savu mīlestību, stāsta, cik ļoti viņam jūs pietrūkst, un sāk runāt tikai jums zināmas lietas, un stāsta, ka viņš tagad atrodas labākā vietā... Ja cilvēks nav pilnībā nopamatojies tajā, ko Bībele saka par mirušo stāvokli, cik gan viegli ikviens varētu iekrist šādā krāpšanā – īpaši tāpēc, ka mums ļoti gribētos tam noticēt.

Ko nozīmē aplikt “visus Dieva ieročus”? Kā mēs to darām katrā savas dzīves jomā ikdienas praktiskajā dzīvē, nevis tikai tad, kad piedzīvojam gala laika krāpšanas? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Evaņģelizācija” nodaļu “Kā izturēties pret viltus zinātni, kultiem, -ismiem un slepenām biedrībām” (602.–609. lpp.) un grāmatā “Confrontation” nodaļu “Spiritism” (86.–93. lpp.).

Kāda organizācija apgalvo, ka tā rada tehnoloģiju, kas ļaus mums sazināties ar mirušajiem, rakstot ziņas, atbildot uz telefona zvaniem un videokonferencēs. Nosaucot mirušos par postmateriālām personām, interneta vietnē apgalvots, ka tad, kad cilvēks mirst, viņš vienkārši nonāk “citā mūžības fāzē”, bet saglabā savu “apziņu, identitāti un galvenos iepriekšējās fiziskās formas aspektus”. Bet vissvarīgākais ir tas, ka šie dvēseļu saziņas speciālisti apgalvo – trīs fāzēs tiks attīstīta tehnoloģija, kas materiālajām personām ļaus sazināties ar postmateriālajām.

Pirmā fāze ļaus “rakstīt ziņas postmateriālajai ģimenei, draugiem, ekspertiem visās jomās”. Otrā fāze paredzēta, lai “padarītu iespējamu sarunāšanos ar mīļajiem, kas dzīvo citā mūžības daļā”. Un trešā fāze atvērs ceļu, lai “dzirdētu un redzētu tos, kas piedzīvo visu iespēju lauku no cita novērošanas punkta”.

Īpaši baisi ir tas, kā viņi pārbauda, vai mirušie, kas ar viņiem sazinās, patiešām ir tie, par ko viņi sevi sauc. Kā mājas lapā aprakstīts, “piemēram, sērojošais vecāks var uzdot savam dēlam vai meitai sekojošu jautājumu, kas ir izmainījis pasaules: “Vai tev bija suns, vārdā Snūpijs, kad tu biji bērns?” “Vai mēs tev uzdāvinājām kabatas nazi tavā 10 gadu dzimšanas dienā?””. Cik gan zīmīgi tas ir šī brīdinājuma gaismā: “Garīgās būtnes reizēm parādās cilvēkiem viņu mirušo draugu izskatā un atstāsta notikumus, kas saistīti ar viņu dzīvi, un arī rīkojas tā, kā tie rīkojušies, vēl dzīvi būdami.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 684. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izmantojot aizbildinājumu būt kultūras ziņā pieņemamiem, daudzi kristieši uzņem visu, ko reklamē mediji. Kādiem Bībeles principiem vajadzētu vadīt mūsu attiecības ar medijiem, īpaši gadījumos, kad tie atklāti sludina viedokļus, kas ir zināmi kā nepareizi un krāpjoši (sk. Ps 101:1–8, Sak 4:23, Fil 4:8)?

2. Kā mēs varam palīdzēt citiem uzvarēt sātana gala laika krāpšanas, nepakļaujot sevi šo viltojumu krāpnieciskajai ietekmei?

3. Daudzi kristieši stāstu par “Samuēla” izsaukšanu no kapa uzskata par Bībeles pierādījumu tam, ka mirušie turpina dzīvot. Ko šis stāsts mums māca par to, kāpēc mēs nevaram paļauties tikai uz vienu tekstu vai stāstu, lai izveidotu doktrīnu? Vai mums nebūtu jāaplūko viss, kas Bībelē teikts par kādu tēmu?